

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. N^o 12.

Ottende Session.

12te Møde.

Tirsdagen den 16de Decbr.

(Fortf.)

Bloch (fortf.): Jeg troer, vi maae vente paa en ny Tid, en Dypvækkelsestid, da Guds Aand atter bevæger alt Kjød og fører Hjerterne sammen i den ene fælles Tro; da bliver maafee Dnsket levende og almindeligt, det Dnske, i en ny Samsundsform at finde et Udtryk for det gjenvakte Samsundsliv. Men den Tid er aabenbart ikke kommen endnu. Den danske Folkekirke huser flere uforligelige Modfætninger indenfor sine Mure: der er Modfætningen mellem dem, som af Hjertet tilhøre den evangelisk-lutheriske Bessendelse, og dem, som ikke ville vedkjende eller tilegne sig den, men alligevel forblive i Folkekirken, fordi de mene, at almindelig Religionsfrihed ikke alene er givet i Kongeriget Danmark, men ogsaa i den danske Folkekirke; der er Modfætningen mellem dem, som ere stærkt opsatte paa at organisere Folkekirken, og dem, som meget frygte derfor, ingenlunde i en vis særlig eller Stands-Interesse, men af Hensyn til Folkets og Menighedernes Lær i Danmark.

Der er den gamle Modfætning mellem Rationalisme og Orthodori, og den nye Modfætning mellem dem, der ville bygge Kirken paa Skriften, og dem, der i Genhold til deres Daab tage deres Plads i Kirken, som den staaer og skal staae indtil Verdens Ende, for der at benytte dens Goder, og deriblandt ogsaa den hellige Skrift, som Kirken glemmer og garanterer. Hvorledes vil man nu samle disse Modfætninger om een fælles kirkelig

Repræsentation? Hvorledes vil det gaae? Vil man ikke netop derved sprænge Folkekirken, idet de undertrykte Minoriteter ville benytte den dem ved Religionsfriheden givne Ret til at danne frie kirkelige Samsund? Og da de, for hvem Christendommen kun er en Lærdom, som de gerne lade de Lærde tvistes om, eller en udvortes Indretning, som de mene at kunne omforme efter Behag, ikke gjøre sig nogen Samvittighed af at underkaste sig Fleertallets Afgjorelse, medens de, for hvem Christendommen er en Livs- og Saligheds-Sag, finde en uovervindelig Betænkelse derved, er der al Udfigt til, at Folkekirken saaledes vil miste de Medlemmer, som man vel passende kunde kalde de stiftende og bærende, de Medlemmer, der gjøre Folkekirken til en levende Organisme. Der er af den ærede Interpellant hentydet til visse Reininger i Folkekirken, som skulde fordrø en uberettiget, individuel Frihed, som kun vare stiftede til at staae alene, fordi de slet ikke vilde underkaste sig Samsundets Idee og Krav; disse Reininger skulde efter hans Formenting tæmmes og bindes ved Forsatningsloven. Det kan maafee vise sig som rigtigt fra hans Synspunkt; men min Mening er det derimod, at just den størst mulige Frihed, der kan taales indenfor Folkekirken, maa gives, hvis denne skal kunne bestaae.

Det er en raadgivende Repræsentation, der tænkes paa, baade af den ærede Interpellant og af det høitærede Ministerium, det er et „Kirkeraad,“ man tilfigter, men herved frembyder sig den særegne Mistilghed, at alle, ogsaa de reent kirkelige, Sager da maatte gaae fra denne Forsamling, med dens Raad, Betænkninger og Andragender, til Rigsdag